

Въ Сливенъ може да се посоче на много сѣмейства, които въ рода си иматъ *хайдутинъ* или *войвода*. Тукъ често се казва за нѣкого, че самия му коренъ билъ „хайдушки“. Отъ време подвизитѣ на Х. Димитръ и П. Хитовъ, всѣки Сливенецъ съ червенъ поясъ се считалъ отъ турцитѣ за „хайдутинъ“ или „комита“.

Слабата турска администрация много е помагала на хайдутитѣ. Самитѣ турци не сж се рѣшавали да влизатъ въ горитѣ и често сж прѣдоставяли това на „мирнитѣ“ българи отъ околнитѣ села, дѣто се е зачувалъ нѣкой войвода. Очевидно е, че тѣ сж му показвали въ коя посока по-скоро ще се избави, отколкото да го предадатъ на властѣта. По-прѣсенъ примѣръ отъ подобни услуги ни даватъ селенитѣ на Бургуджий, които сж били дигнати на кракъ отъ турцитѣ за да прѣследватъ П. Хитовъ около Катъгово при Сливенъ.

Въ по-старитѣ пѣсни се пѣе за турски *колаузи*, *пандури* и *сеймени*, които сж имали специалната задача да гонятъ войводи и дружини.¹⁾

Политически проблемъци прѣзь тѣмнитѣ XVI и XVII вѣкове.

Началото на истинското българско хайдутство трѣбва да се търси още въ първитѣ години на робството ни. Прѣкаранитѣ изпитни въ заробвания, огънь и сѣчь сж прѣтопили много цѣнни паметници. Народнитѣ пѣсни за хайдути, тѣй многобройни прѣди, сж се обезцвѣтили прѣзь измъчената паметъ и разметешени традиции на българина. Туй, което ни е останало и го наричаме *хайдушки епосъ*, като най-висше творчество на българския духъ прѣзь робството, днесъ е прѣнебрегнато и почти затрито. „Условията сж промѣнени“ и вече на пжтъ къмъ задушаване отъ остървенія индивидуализмъ, и младата генерация почва да плаче и ридае съ при-

намѣрило едно (вѣроятно женско), той го подхвърлилъ въ въздуха и съ думитѣ „хайдутинъ чедо не храни“ разсѣкалъ го съ сабята си.

Повечето отъ хайдутитѣ сж били ергени и сж сподѣляли сладоститѣ на брака и свадбата съ оржжието и гората, защото :

Дълга имъ пушка — булката,
Тѣнка имъ сабя — зълвата,
Чифтя пищови — девера,
Черни гарвани — свадбари и т. н.

Изъ пѣсенъта за Индже Войвода, който съ горнитѣ думи се обръща къмъ байрактаря си Кара Колю. Слушана отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ.

1) Въ 1808 г. Султанъ Махмудъ край другитѣ реформи се помжчилъ да учрѣди отъ горнитѣ *сеймени* регулярни корпуси войски. Българскитѣ села съ — Сейменъ или — Сегменъ сж въ свързка съ тия стари военни институти. Село Сейменъ има и при устието на Машкия боазъ, между Сливенъ и Карнобадъ.